

בס"ד "אין עוד מלבדו!" "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו!" "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! הללויה!

"והאמת והשלום אהבו..."

השבוע, ביום חמישי, ז"ך באייר 10 שנים לפטירתו של מור אבינו זלה"ה

אדהבת ישיר אכל

966 1148

פרשיות 'בהר-בחוקותי' תש"ף

עלון זיכרון במלאת 10 שנים לעלייתו השמימה של מור אבינו ועטרת ראשנו, מכניס אורחים באהבה, שזכה והשיב רבים מעוון השקדן הגדול, דחיל רבנן ורחים רבנן ואיהו גופיה צורבא מרבנן כה"ר ישיר בן ציון יזדי זצ"ל ב"ר אבא יהודה ושפרה ע"ה בעלון זיכרון זה נעתיק מקצת העובדות המובאות בקונטרס "צדיק וישר הוא" שיצא לאור אודות מור אבינו זלה"ה.

- מור אבינו זלה"ה התבטא פעם ואמר: "ברוך ה' זכיתי ומיום עומדי על דעתי התפללתי תמיד שחרית מנחה וערבית במניין". אף כשהיה חנווני ברחוב "שבטי ישראל" היה מקפיד על תפילה בזמנה ובמניין.
- תקופה ארוכה כשהיה מגיע לחנותו לאחר תפילת שחרית בשעת בוקר מוקדמת, נוכח היה לראות שחורים בארגזים כמה ככרות לחם ומוצרי חלב, היה קשה לו מאד מכך ובכל זאת היה מרים עיניו לשמים ואומר: "רבונו של עולם! אני מוחל להם בלב שלם! אנא ממך שלא יענש שום אדם בסיבתי!"
- בוקר אחד פגש הוא את הנהג של "תנובה" ששאלו: "מדוע אתה מגיע כל כך מאוחר?" אני מוריד את הארגזים ורואה בעיני איך שאנשים לוקחים בלי לשלם! אתה לא יכול לבוא יותר מוקדם?" "לא" ענה לו אבינו והוסיף: "אני לא יכול לבוא יותר מוקדם כיון שעלי להתפלל תפילת שחרית ומקפיד אני להתפלל במניין!"
- הוסיף הנהג ושאלו: "אני מכיר עוד חנוונים דתיים שמתפללים ומגיעים לחנותם לפניך", "נכון מאד" ענה לו אבינו והוסיף: "אך אני מקפיד לפתוח את היום בלימוד תורה ולכן מיד לאחר התפילה יושב אני ולומד את "הק לישראל" השייך לאותו יום".
- לא אחת ראינוהו מעניק לחם וחלב למשפחות מעוטי יכולת ללא תשלום, וכששאלנוהו על כך ענה: "לחם וחלב מוצרים בסיסיים הם וראוי לעשות בהם צדקה", וכשראינוהו מעניק אף תבניות ביצים, חיך הוא מאוון לאוון את חיובו הכובש ואמר: "גם ביצי מוצר בסיסי הם ואת התשלום עליהם אקבל מאבינו שבשמיים!"
- בהספד של יום השנה לפטירתו שהתקיים בבית הכנסת "היזדים" סיפר לנו מר כהן המתגורר בשכונת לבית הכנסת "ישועה ורחמים": "בכל שבת כשהיה מסיים את תפילתו במניין שמתקיים בבית הכנסת למעלה, היה מזדרז לרדת למניין השני המתקיים בבית הכנסת למטה כדי לשמוע "ברכת כהנים" ולענות עוד אמנים על הקדישים, וכל זאת כשהליכתו היתה קשה לו מאד מחמת כאבים עאים שסבל בברכיו".
- "נקיות-לשונו" של מור אבינו זלה"ה היתה ידועה ומפורסמת בכל המשפחה ומחוצה לה, עד שלפעמים היינו אנחנו בני ביתו עומדים ומשתוממים מזהירותו המופלגת מביטויים רגילים השגורים בפיהם של רוב הבריות, שהיה הוא זלה"ה מעמידנו ומתקננו איך לאומרם ואם בכלל.
- כשהיה נשאל מור אבינו זלה"ה: "האם לפלוני יש ילדים?" אם אכן היו לו ילדים, היה עונה: "כן! אבינו שבשמים חנן אותו בילדים", אך אם לא היו לו ילדים, מעולם לא אמר על אדם: "אין לו ילדים" אלא: "יש לו מעשים טובים", וכשהיו חוזרים ושואלים אותו: "אבל ילדים יש לו?" היה הוא שוב עונה: "יש לו מעשים טובים", נזהר תמיד שלא לומר תיאור שלילי בשום אופן על שום אדם.
- אף כשהיו שואלים אותו אודות מראהו החיצוני של אדם מסוים, "האם הוא יפה?" היה הוא עונה תמיד: "אין אדם לא יפה, יופי זה עניין של טעם", וכשהיה שומע אדם שעונה ואומר: "פלוני מכוער", מיד היה גוער באותו אדם ואומר: "איך אתה יכול לומר מכוער על יהודי?" וכשהיה אותו אחד מתעקש ואומר: "לדעתי הוא מכוער", היה עונה לו מור אבינו זלה"ה: "ראוי ונכון שתאמר, לטעמי הוא לא יפה!"
- עוד בהיותו חנווני ברחוב "שבטי ישראל" שב"שכונת מוסררה", כשהיה נשאל על ידי הקונים: "יש לך לחם שחור?" היה מתקן ועונה להם: "יש לי לחם לא לבן" הוסיף בחיובו הכובש: "לא נעים לומר על הלחם "שחור".
- באחת הפעמים כשהגעתי לבקש את ברכתו לפני טיטתי לחי"ל, שאלני: "מתי בעזרת ה' אתה מתכנן לחזור לחיים טובים ולשלום?" עניתי לו בפשטות: "אני נוחת חזרה בעוד שבועיים ביום חמישי", מיד הוא תיקן אותי ואמר: "חס וחלילה! אתה לא נוחת! המטוס ינחת ביום חמישי ואתה איתך אשתך רק תעלה ותעלה!"
- באחד הערבים התקשרנו אליו וביקשנו את ברכתו לנכדו, שחוג גופו עלה מחמת דלקת באוזנו. למחרת בצהריים התקשר מור אבינו זלה"ה ושאל: "מה שלום הילד?" "ברוך ה'" ענינו, והוספנו: "אין לו חום", "חס וחלילה!" אמר לנו אבינו, "לשונאי ישראל לא יהיה חום!" והוסיף ותיקן ואמר: "תגידו: יש לו חום תקיין" (רק למתים אין חום).

בואי כלה שבת מלכתא... מפטירין: "עָזֵי וּמְעָזֵי..."

אחים יקרים ואהובים!!
זיכרו! איסור חמור לקרוא בשעת התפילה או בשעת הדרשה בעלון זה ובכל עלון אחר!!
הנזוהר בכך תבוא עלינו ברכה וטובה וכל טוב.
צנעים אמיתיים

זמני הדלקת נרות: ירושלים: 18:54 [19:14] תל אביב: 19:10 חיפה: 19:05 אילת: 18:55 באר שבע: 19:10	סוף זמן ק"ש: ירושלים: 8:32 תל אביב: 8:34 חיפה: 8:32 אילת: 8:35 באר שבע: 8:34	מנחה גדולה: ירושלים: 13:09 תל אביב: 13:11 חיפה: 13:11 אילת: 13:10 באר שבע: 13:11	צאת השבת: ירושלים: 20:10 תל אביב: 20:12 חיפה: 20:13 אילת: 20:05 באר שבע: 20:10	רבנו-תם: ירושלים: 20:56 תל אביב: 20:44 חיפה: 20:47 אילת: 20:38 באר שבע: 20:45
--	---	---	---	--

בס"ד "אין עוד מלבדו" ! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו" !! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא" !!! "הללויה" !

- על אף השמחה הגדולה שהיה שרוי בה מור אבינו זלה"ה כל ימי חייו, ידע הוא לקמץ ולחסוך ולהימנע מקניות והוצאות מיותרות, אולם בזמנים של שמחה שחנן אותו ה', כאירוסין או חתונת אחד מיוצאי חלציו, תמיד ידע הוא לפזר מכספו ברוחב לב באומרו: **"אדם שלא מפזר מכספו ביום שמחת ליבו הרי הוא כפוי טובה לפני אבינו שבשמים, שחנן אותו ואיפשר לו להיות ולא נהנה"**.
- לא אחת סיפר הוא לנו אודות חברו הטוב ר' שלום חייט זצ"ל (השומר המיתולוגי בכותל המערבי) שהיה מתגורר סמוך לחנות המכולת של מור אבינו זלה"ה שברחוב **"שבטי ישראל"**, כשהגיע ל-**"שבת חתן"** של אחד מבניו נכנס הוא למכולת והחל לרוקן לתוך סלו בקבוקי שתייה קלה יקרים, ולאחר מכן ניגש הוא למדף של היינות ומשקאות האלכוהול והחל להורידם אחד אחד, ומור אבינו זלה"ה עומד לצידו ומשתתף בשמחתו ומחייך מאוזן לאוזן, כשהבחין ר' שלום במור אבינו זלה"ה המתבונן בו אמר הוא לו: **"ה' נתן לי שמחה!! למה? כי הוא רוצה שאשמח!! ורוצה אני להחזיר לו מידה כנגד מידה ולשמחו על ששימחני, ובטוחני שישמח הוא מאד לראות את בניו שותים עימי ושמחים במשקאות אלו!"**
- מאותו יום אימץ מור אבינו זלה"ה את דבריו של ר' שלום, ובכל שמחה ושמחה שחנן אותו ה' פיזר הוא מאד מכספו תוך כדי שירה והודיה לה' יתברך שזיכהו לכך.
- בליל השמחות של יוצאי חלציו היה הוא נכנס למרכז המעגל כשכולם רוקדים סביבו ומתחיל לפזז ולכרכר ולנענע את כל גופו, כשבין לבין היה מרים את מקלו מעל ראשו ותופסו בשתי ידיו ומרים עיניו כלפי שמיא וממלמל בשפתיו במשך דקות ארוכות, וכששאלנוהו: **"מה אתה ממלמל?"** ענה הוא זלה"ה בלבביות: **"מה יש לי למלמל? משבח ומודה אני לבוראי על שזיכני להגיע לערב הזה, ואף מבקשו שיעניק שמחה לכל עם ישראל כפי שהעניק לי!"**
- על אף שמחתו הגדולה בשמחתם של יוצאי חלציו ידע הוא להיזהר ולדקדק בכל מצווה קלה כבחמורה, ולא אחת ראינוהו ניגש ומפסיק את התזמורת מלנגן ולוקח את המיקרופון בידו ומכריז ואומר: **"רבותי! זה הזמן לקרוא "קריאת שמע" ! עוד מעט תעבור שעת הצות!! אני מבקש מכולם לשבת במקומות ולקרוא "קריאת שמע" ולאחר מכן נמשיך לזמר ולהודות לה' יתברך"**.
- בסיום האירוע כשיוצאי חלציו היו מתעכבים וממתניינים להצטלם עם בעלי השמחה, היה הוא מזדרז ויושב באחת מפניות האולם ועורך **"תיקון הצות"** ואף דומע על חורבן בית המקדש, כשהמולת הרעש והשמחה שסביבו אינה מפריעה לו כלל ועיקר.
- גם לאחר שעלו כולם לרכב ההסעה, היה מבקש מהנהג את המיקרופון ואומר לנוסעים: **"רבותי! לא לשכוח "תיקון הצות", גם מי שעייף מאד ורוצה לישון יחשוב בדעתו כאילו עדיין נמצא הוא באולם ורוקד בקול צלילי התזמורת, ובמקום זאת יישב כל אחד על הרצפה בביתו ויעשה **"תיקון הצות"**, ויזכה שיקויים בו: **"כל המתאבל על ירושלים וזכה ורואה בבניינה!"****
- אמונה ושמחה היו נר לרגליו וטררה לראשו של מור אבינו זלה"ה, כל ימיו התאמץ הוא להנחיל לנו מידות נפלאות אלו ועוד ממידותיו הנעלות. מידי ליל שבת מיד עם סיום הסעודה ולפני ברכת המזון היה מרבה לספר לנו סיפורי צדיקים, ואף היה ממחיש לנו שאת אותן דרגות נעלות שזכו להגיע אליהן גדולי ישראל שבכל דור ודור, יכולים אף אנחנו להעפיל לרום המעלה ולכבוש את אותן פסגות.
- כדי שנבין את דבריו היה מרבה לספר לנו מעובדות חייו וחיי חבריו המוכרים לנו, ומקצת מסיפורים אלו חזר ושינן באוזנו כמה וכמה פעמים, כשבכל פעם ופעם כולו אחוז ומלא התפעלות.
- איש נכבד עובד ה' באמונה ובעל מידות תרומיות היה יושב בבית הכנסת סמוך למור אבינו זלה"ה, ר' יהודה נעמד זלה"ה היה שמו. כמעט מידי ליל שבת אף לפני הקידוש היה מור אבינו זלה"ה עומד בראש השולחן שאנחנו בניו ובנותיו מסיבבו ומביט אלינו ואומר: **"מעולם לא ראיתי את ר' יהודה נעמד מדבר בבית הכנסת"**, לאחר דקת דומיה היה מוסיף ואומר: **"מתי אזכה גם אני להיות כמוהו?"** ליל שבת אחת נכנס הוא לבית ואמר: **"התבוננתי בהליכותיו של ר' יהודה נעמד זלה"ה ואף עקבתי אחריו ונוכחתי לראות שהוא מקפיד שלא להניח את רגליו על הברזל המיועד לתמיכתן מתחת לשולחן, וכל זאת כדי להראות הכנעה מפני כבוד קדושת בית הכנסת"**.

- מיד לאחר מכן הוסיף הוא ואמר: **"לא רק זאת אלא שבמשך כל התפילה יושב ר' יהודה נעמד זלה"ה ומרכין את ראשו רצוף, ומחמת שכל תפילתו בהרכנת הראש נאלץ הוא להוריד את סידורו מתחת לשולחן!"** ואנו בניו ובנותיו ראינוהו פותח בתחינה לפני הקידוש ואומר: **"אנא אבי שבשמים זכני אף אני לכך"!!!**
- באחד מלילות השבת בחזורו מבית הכנסת פתח הוא ואמר: **"בואו ואספר לכם את אשר סיפר לי הלילה יושב ראש העדה ר' מנשה יונה זלה"ה"**, שהיה ממונה גם על הכולל לאברכים מצוינים **"נתיב בנימין"** ודואג למשכורתם במסירות נפש מידי חודש בחודשו. כך סיפר לו ר' מנשה יונה זלה"ה: **"היום בצהריים עברתי בשוק "מחנה יהודה" סמוך לחנותו של ר' יהודה נעמד זלה"ה."**
- מיד כשראני ר' יהודה נעמד זלה"ה ביקשני שאכנס לחנותו ולקח שקית ניילון גדולה ופתח את הקופה ושפך את כל שטרות הכסף עם כל הכסף הקטן לתוך השקית ואמר לי: **"זה ל-נתיב בנימין!"**
- והוסיף ר' מנשה יונה זלה"ה ואמר למור אבינו זלה"ה: **"בעיני ראיתי שלא נשאר שום מטבע בקופתו כך שכל דמי הפידיון של המשקאות שמכר הוא באותו יום, הכל העביר לצדקה!"** וסיים מור אבינו זלה"ה באומרו לנו: **"אתם מבינים? כך צריך לאהוב תורה ומצוות!"**
- אחי היחיד והאהוב הרב **שמעון יזדי** שליט"א הכיר אישית את המקובל הגדול **הרב ניסים פרץ** זיע"א ראש ישיבת המקובלים **"בית אל"** בני ברק, ואף יום ויצא עימו בחייו לכנסים ועצרות תשובה ברחבי הארץ.
- לאחר אחת העצרות חזרו הם בשעת לילה מאוחרת לביתם כשתשישות ועייפות נוראה שלטה באחי היקר.
- הרב **ניסים פרץ** זיע"א שחיבב מאד את אחי הרב שמעון שיבדל לחיים טובים וארוכים, אמר לו לפתע: **"אספר לך מעשה שיש בכוחו להעביר ממך את כל העייפות לחלוטין"**. וכה סיפר: **"הייתי בחור צעיר כשהגעתי לירושלים וניגשתי להיבחן בישיבת "מיר" המעטירה כדי לזכות ולהימנות על לומדיה, לאחר שהודיעוני שעברתי את המבחן בהצלחה אמרו לי: "אין לנו אפשרות להעניק לך מיטה וארוחות מסודרות כך שאם מסוגל אתה לדאוג לכך בעצמך, נשמח שתלמד בישיבתנו"**.
- שמחתי על כך מאד שהתקבלתי אך לא ידעתי היכן אלון ואסעד, ובצר לי יצאתי מבניין הישיבה וצעדתי לכל אשר ישאוני רגלי. הגעתי לבית הכנסת **"אהבת-חיים"** השוכן ברחוב הרב חיים עוזר בשכונת **"בית ישראל"** וביקשוני שאכנס לתפילת מנחה.
- מיד בהיכנסי ישבתי ודמעתי וכששאלני היושב לצדי: **"מדוע אתה בוכה?"** פרצתי בבכי סוער ואמרתי למתפללים שהתקלה סביבי: **"כל רצוני אינו אלא ללמוד תורה, ואף התקבלתי לישיבת "מיר", אך אין לי היכן ללון ולאכול"**.
- מיד כשסיימתי את דברי נכנס מור אביך היקר לבית הכנסת ושאל את המתפללים: **"מה קרה? מדוע עומדים אתם מסביבו?"**
- כשענו לו שאין לי היכן ללון ולאכול, מיד תיקנם אביך הצדיק בקול רם ואמר: **"לא היה לו היכן ללון ולאכול אך עכשיו יש לו מקום ללון ולאכול בהרחבה"**, ומיד ניגש הוא אלי ולחץ את ידי ואמר: **"אל תדאג הכל יהיה בסדר מיד לאחר התפילה"**.
- בסיום התפילה לקחני לביתו והכין לי ארוחת ערב דשנה ומזינה ולאחריה הכניסני לאחד החדרים ואמר: **"זוהי מיטתך! אני מבקש ממך בכל לשון של בקשה תרגיש כמו בבית, ומעתה הינך בן בית כאן ואיך צריך לבקש רשות כלל ועיקר!"**
- וכך במשך תקופה ארוכה שהייתי בביתו כשכל מחסורי עליו, וכמעט מידי יום היה מעודני באומרו: **"אנא ממך! אכול ככל שתצאה, הבאת ברכה לביתי! רק תלמד טוב והיה זה שכרי!"**
- כבר בתחילת השבוע היה מחזר אחר אורחים שיסעדו על שולחנו במשך השבת, וכשהיו הם נענים לו בחיוב היה מברכם ואומר להם: **"אין לך מושג איזה חסד גדול עשית איתי! רק בזכותך אזכה לשמח ולהתענג במתיקותה של השבת"**.
- במשך כל הסעודות היה מבקש לכבד את אורחיו מכל סוגי הסלטים והמטעמים שיש על השולחן.
- לפעמים אף היה טורח בעצמו לשים בצלחתו האישית באומרו: **"מאכל זה טעים הוא מאד!"**
- לאחר דקות ספורות היה מגביה צלחת מרכזית אחרת וחולק את תכולתה לצלחתו של האורח ואומר לו: **"מאכל זה בריא הוא מאד!"** וכשהיו האורחים שואלים אותו: **"מדוע איך לוקח גם לעצמך?"** היה עונה הוא כשבת צחוק על פניו: **"אני אדם מבוגר, אין לי מקום, מבוגרים אוכלים מעט"**.
- היה משתדל להשרות אווירה נעימה ושמחה במשך כל הסעודה ובלשונו ההומוריסטית היה מצחיק מאד את אורחיו.

בס"ד "אין עוד מלבדו" ! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו" !! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא" !!! "הללויה" !

• בכל חג הצמוד לשבת היה שרוי מור אבינו זלה"ה בשמחה רבה ובעונג עילאי גדול, ובמשך יומיים רצופים אלו של השבת והחג כמעט ולא היה מפסיק להודות לה' על שזיכהו ליומיים רצופים של קדושה ועונג, ואף כשהיה קם מהשולחן והולך לחדרו או מחדרו לשולחן היה פותח בהודיה ושירה וזימרה, ומשורר ומקלס לה' יתברך באהבה רבה.

• על אף שלא היה הוא בעל תאבון גדול, בכל זאת היה מבקש מאמנו שתבדל לחיים טובים וארוכים להרבות בסוגי המעדנים ולענג את השבת והחג במאד מאד, ותמיד השתדל והצליח לטעום מכל סוגי התבשילים כולם, כשבין לבין היה מרבה לשבח את מרת אמנו תחמי על מסירותה הגדולה אליו, ומחמיא לה מאד על הטעם הערב שבשילוחיה, ואף היה מקפיד לשאל את האורחים ואומר להם: "תגיד לי אך ורק את האמת! האם יצא לך לטעום אוכל כל כך טעים?" ומיד מוסיף ואומר לו: "אתה לא חייב לענות! אני בטוח שלא!"

• לאורחיו הרווקים היה אומר: "אני מברך אתכם שתזכו לאשה שתדע לבשל מאכלים טעימים כמו אשתי!" ולרווקות היה אומר: "ה' יזכה אותך לבשל לבעלך מאכלים טעימים ויגרים כמו אשתי!"

• אנחנו יוצאי חלציו שנבדל לחיים טובים וארוכים לעולם לא נשכח את המנגינה הייחודית אותה היה מנגן מור אבינו זלה"ה בעת הקידוש, ובכל ליל שבת וחג היינו עומדים לצידו ומתפעלים מחדש מפניו המאירות וקולו הגבוה שהיה נשמע למרחקים, ולא אחת שמענו את העוברים ושבים ברחוב שאף הם היו עונים "אמן" בקול רם אחר ברכתו לשמחתו הגדולה זיע"א.

• תמיד חשב הוא לראשו מגבעת מיוחדת ויפה לכבוד שבת ויום טוב, וכשראה הוא פעם בחלון הראווה של אחת החנויות מגבעת יפה ונוצה יפהפיה מעטרת אותה, מיד נכנס הוא לבעל החנות ואמר לו: "אני אוהב מאד לענג את השבת ולכן זכיתי ויש לי בביתי מגבעת יפה מאד שעולה ביופיה על המגבעת שיש לך בחלון, אך הנוצה היפה והמיוחדת שיש לך בחלון הראווה משה חן בעיני מאד ואודה לך אם תואיל בטובך למוכרה לי, הנני מוכן לשלם עליה כל סכום שתבקשי, כמוכן שהמוכר לא סירב ומכרה למור אבינו זלה"ה. כשחזר לביתו עם הנוצה, שמח הוא שמחה גדולה מאד!!!

• היה זה לאחר שמור אבינו זלה"ה נפצע ב"אוטובוס הדמים" שהתפוצץ בשוק "מחנה יהודה", אדם אחד בלבד הפריד בינו לבין המחבלת המתאבדת שפוצצה את עצמה במטען הכבד שעליה. ימים ולילות ארוכים התלונן מור אבינו זלה"ה שעדיין שומע הוא את "הד הפיצוץ" וזעקות הפצועים שהיו שרועים על הכביש, ואין לו מנוח מכך. "ירק כשאני פותח ספר ולומד, שוכח אני מהכל ומתענג על מתיקותה של תורתנו הקדושה" אמר הוא לנו באותה תקופה.

• כיון שרציתי להפיג את הפחד והסייטים שעדיין היה נתון הוא בהם מידי פעם באותם ימים, באוני למור אבינו זלה"ה באחד הבקרים ואמרתי לו: "אבא! הוזמנתי להגיע לחו"ל ואין לי ספק שחברי הקהילה שם ישמחו מאד להכירך! מה דעתך להצטרף אלי?" "לא", ענה לי אבא והוסיף: "סע לחיים טובים ולשלום, קשה לי להצטרף לטיסה".

• כשחזרתי והפצרתי שוב ושוב ואף שאלתי: "למה לא? כולם יחנו, גם כבודו, גם החברים בחו"ל וגם אני! למה היך מתנגד?" לאחר דומיה של דקה אמר לי אבא זלה"ה: "כשתחזור מחו"ל לחיים טובים ולשלום, אגיד לך מדוע לא הצטרפתי אליך. אנא, אל תפציר בי יותר!!!" כמוכן שהסכמתי ולא הפצרתי.

• מיד עם נתינת המטוס בחזרתי, הודעתי לאבא זלה"ה ולאמא שתבדל לחיים טובים וארוכים שאני מגיע לבקרם. על פי בקשתו של מור אבי זלה"ה, אמא תחמי טרחה והכינה ממיטב התבשילים והמטעמים, ולאחר שסעדנו את ליבנו פניתי למור אבינו זלה"ה ושאלתי: "מדוע לא רצית לבוא איתי?" "אומר לך את האמת" אמר מור אבינו זלה"ה והוסיף: "אני אדם מבוגר ואף אדם אינו יודע מתי יום פטירתו, ואיני רוצה למסור את נשמתו ב"ארץ העמים", לכן החלטתי בדעתי שלא לצאת מהארץ כדי שביום פטירתי אמסור את נשמותי בארץ ישראל!!!"

• שמעתי בהתפעלות ושתקתי, ואז הוסיף אבא זלה"ה ואמר לי: "לא רציתי לומר לך זאת לפני צאתך לחו"ל כדי שלא תחשוב שחוששני שהגיע יום מותי ואז תהיה מוטרד במשך כל ימי שהותך שם, לכך אמרתי לך: "כשתחזור אסביר לך מדוע איני מצטרף אליך".

• גם כשהיו מגיעים קרובי משפחה לבקר, לאחר שהיה יושב עימם שעה ארוכה ומכבדם בתשומות לב הראויה, מיד כשהיה מבחין שעסוקים הם בינם לבין עצמם בשיחה ובכל דבר אחר, היה מור אבינו זלה"ה שולף ספר ולומד באומרו: "צריך להמשיך ולהתכוון לעולם הבא".

• בכל שנה ושנה היה משתדל מור אבינו זלה"ה ללמוד ולסיים את כל ה"זוהר הקדוש" עד ליל ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בלי"ג בעומר.

• במשך שנים רבות השתדל הוא מאד לעלות בכל ט"ו לחודש למירון ולהשתטח על קיברו של ה"אדון", ואם מכל סיבה שהיא לא היה ביכולתו לעלות בט"ו לחודש היה עולה בערב ראש חודש שלאחריו.

• במשך כל הנסיעה הלך וחזור היה יושב ולומד זוהר בשמחה רבה, וכל כך היתה שמחתו גדולה עד שלפעמים היה מפסיק את לימודו ופותח בשירה ופיוטים לכבוד התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

• בנסיעות אלו היה תמיד מצטרף אליו אחי האהוב הרב שמעון הי"ו שיבדל לחיים טובים וארוכים, כשמור אבינו זלה"ה היה מתרגם ומסביר מקצת מהמאמרים הנפלאים המפוזרים בזוהר הקדוש.

• כמה שמח מור אבינו זלה"ה להשתתף בהילולא הנערכת על ידי "עמודי-השלום", ובשנה האחרונה לחייו השתתף הוא זלה"ה בהילולא המפוארת שזכה ידידנו היקר ר' שמוליק שרגא הי"ו לערוך בביתו שבגילה, השמחה היתה גדולה מאד באותו ערב ומור אבינו זלה"ה שר וזימר עם חברי קהילתנו המעטירה, ולפתע אמר לי: "אני בטוח שרבי שמעון בר יוחאי נמצא פה איתנו!!!"

• לא אחת סיפר הוא לנו אודות הנס הגדול שהיה עימו עוד בהיותו תינוק בעריסה, באחד מימי השבוע עלה חום גופו מאד, וביום ששי הרופאים התייאשו ממנו ואף ביקשו ליטלו ולהניחו מחוץ לבית עד לפטירתו, מור אבינו, סבנו היקר מולא אבא יהודה יזדי זלה"ה סירב לדבריהם בתוקף והניח את מור אבינו זלה"ה בעריסה, ופתח בשיר "בר יוחאי נמשחת אשריך..." ובתוך שירתו אמר: "רבי שמעון אני מבקש ממך שתעשה לי נס ובני זה לא ימות, ואם אזכה שתיענה לבקשתי הריני מקבל על עצמי למשך כל ימי חיי שהשיר הראשון על שולחני מידי ליל שבת בשבת יא: "בר יוחאי נמשחת אשריך...".

• מיד בסיימו את דבריו אלו הרגיש הוא שמצב התינוק שבעריסה השתפר מאד, ולא עברו דקות מרובות עד שחום גופו עמד על נורמאלי והחלים הוא לחלוטין מחוליו ומאז היה זה השיר הראשון שהושר על שולחנו של מור אבינו זלה"ה מידי ליל שבת, ואף מור אבינו זלה"ה השתדל לנהוג כך כל ימי חייו.

• שלושה ימים לפני חג השבועות, שלושת ימי הגבלה, היה מור אבינו זלה"ה מכין את עצמו לקראת חג "מתן תורה", ואף היה מעורר ומזרז את בני ביתו וחסריו באומרו: "ירק מי שמכין את עצמו כראוי יכול הוא להרגיש את המתקנות הגדולה של חג השבועות! חבל להפסיד!" כך שהיה מוסיף עוד קצת לימוד תורה על סדר יומו הצפוף בלאו הכי והיה רגיל לומר: "אני אוהב מאד את חג הפסח בו יצאנו מבית עבדים והיינו לעם, אך חג השבועות שבו קיבלנו את התורה אהוב עלי יותר, כי מה שווה יהודי בלי תורה?"

• מור אבינו זלה"ה נהג להחמיר על עצמו ואף לאחר ל"ג בעומר לא הסתפר עד ערב חג השבועות, ומיד בהיכנסו לביתו לאחר שהסתפר היה שואל בקול רם: "הסתפרתי יפה לכבוד תורתנו הקדושה?"

• כשהיה חוזר לביתו לאחר שטבל במקווה היה שרוי הוא זלה"ה בשמחה רבה ועצומה, ולא אחת אמר הוא לנו: "אני מבין את אותם אנשים שמפסידים את ההנאה הגדולה שבקיום התורה והמצוות!! מוכן אני להתחייב שאף הרשע הגדול ביותר יחזור בו מדרכו אם ישהה במחיצתי ויראה את הנאתי הגדולה מקיום מצוותיה של תורתנו הקדושה!!!"

• בלילות של חג השבועות והושענא רבא בהם נוהגים בכל תפוצות ישראל ללמוד תורה כל הלילה, היה מקפיד מור אבינו זלה"ה לעמוד לצד כשהיה לומד את האדרא זוטא והאדרא רבא, ואף היה מזרז את בניו לעמוד באומרו: "אלו הם הסודות שכתב התנא הא-לוהי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וראוי שנעמוד לכבודו ואולי תהא לנו הזכות להבין סודות אלו!!!"

• מעולם לא ראינו את מור אבינו זלה"ה מנמנם בלילות אלו, תמיד היה מתגבר כארי בלימודו, וכשהיה עייף מאד וחשש להירדם, מיד היה קם ממקומו ומתהלך בבית הכנסת כדי שלא ירדם. עוד נהג מור אבינו זלה"ה להדליק נרות נשמה בערב החג בבית הכנסת לעילוי נשמת הוריו ויקיריו ע"ה.

• ביום חג השבועות לאחר שינה קצרה היה מזדרז לקום ולקרוא את כל ספר התהלים, וגם מאיתנו היה מבקש להצטרף אליו לקריאת התהלים באומרו: "חג השבועות הוא יום פטירתו של דוד המלך ע"ה, ובוודאי שיעמוד הוא בתפילה על מי שזוכה לקרוא את כל ספר התהלים!"

בס"ד "אין עוד מלבדו"!! "ברוך פודה ומציל-ברוך שמו"!! "אין סוף תודות-לאין סוף ברוך הוא"!!! 'הללויה'!

אשרי הזוכה לעשות נחת רוח למור אבינו זלה"ה וללמוד בכל שבת את התהילים והמשניות דלהלן לעילוי נשמתו הטהורה. בוודאי שיתפלל עליו מור אבינו במרום לבריאות והצלחה ומילוי כל משאלות ליבו לטובה ולברכה. מומלץ מאד לשמור עלון זה הן מחמת החיזוק שבהנהגות דלעיל והן כדי לקרוא את הלימוד דלהלן בכל שבת.

משניות לפי ראשי תיבות: ישר בן ציון-שפרה

יוֹם הַכַּפּוּרִים אֶסּוּר בְּאֲכִילָה וּבִשְׂתִיָּה וּבְרַחֲצָה וּבִסְבִּיכָה וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל וּבִתְשֻׁמֵי־הַמִּטָּה. וְהַמְלִיץ וְהַכֹּהֵן יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם, וְהַחֲזִיחַ תִּנְגַּל אֶת הַסַּנְדֵּל; דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְחַכְמִים אוֹסְרִין.

שלש ארצות לשביעית: כל שהחזיקו עולי בבל, מארץ ישראל ועד כּוּזַיב, לא נאכל ולא נעבד; וכל שהחזיקו עולי מצרים, מכוּזַיב ועד הנָהָר ועד אֲמֵנָה, נאכל אבל לא נעבד; מן הנָהָר ומאֲמֵנָה ולפְּנִים, נאכל ונעבד.

ראשית הגז נוהג בארץ, ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחליו, אבל לא במקדשיו. חמר בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז, שהזרוע והלחיים והקבה נוהגים בבקר ובצאן, במרבה ובמעט; וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות, ואינו נוהג אלא במרבה.

במה טומנין, ובמה אין טומנין? אין טומנין לא בגפת ולא בזבל, לא במלח ולא בסיד ולא בחול, בין לחים בין יבשים; לא בתבן ולא בזגים ולא במוכים ולא בעשבים, בזמן שהן לחים, אבל טומנין בהן כשהן יבשים. טומנין בכסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של חרשים, ובנערות של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה.

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החליו. רבי יהודה אומר: אף מעלין את המדמיע באחד ומאה.

צלוחית שנפל לתוכה מים כל שהן - רבי אליעזר אומר: גזה שתי הזיות; וחכמים פוסלין. גרד לתוכה טל - רבי אליעזר אומר: גיחנה בחמה והטל עולה; וחכמים פוסלין. נפל לתוכה משקין ומי פרות - יערה, וצריד לנגב; דיו, קומוס, וקנקנתום, וכל דבר שהוא רושם - יערה, ואינו צריד לנגב.

יוֹם הַכַּפּוּרִים אֶסּוּר בְּאֲכִילָה וּבִשְׂתִיָּה וּבְרַחֲצָה וּבִסְבִּיכָה וּבִנְעִילַת הַסַּנְדֵּל וּבִתְשֻׁמֵי־הַמִּטָּה. וְהַמְלִיץ וְהַכֹּהֵן יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם, וְהַחֲזִיחַ תִּנְגַּל אֶת הַסַּנְדֵּל; דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְחַכְמִים אוֹסְרִין.

אלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום: הדבלה, והתמרים, והחרובים, הארז, והכפוף. הארז שבחוצה לארץ - כל המשפמש ממנו פטור.

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החליו. רבי יהודה אומר: אף מעלין את המדמיע באחד ומאה.

שלש ארצות לשביעית: כל שהחזיקו עולי בבל, מארץ ישראל ועד כּוּזַיב, לא נאכל ולא נעבד; וכל שהחזיקו עולי מצרים, מכוּזַיב ועד הנָהָר ועד אֲמֵנָה, נאכל אבל לא נעבד; מן הנָהָר ומאֲמֵנָה ולפְּנִים, נאכל ונעבד.

פרת חטאת ששחטה שלא לשמה, קבל והזה שלא לשמה, או לשמה ושלא לשמה, או שלא לשמה ולשמה - פסולה; רבי אליעזר מכשיר. ושלא רחוצ' גידים ורגלים - פסולה; רבי אליעזר מכשיר. ושלא בכהן גדול - פסולה; רבי יהודה מכשיר. ובמחסר בגדים - פסולה. ובכללי לבן היתה נעשית.

ראשית הגז נוהג בארץ, ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחליו, אבל לא במקדשיו. חמר בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז, שהזרוע והלחיים והקבה נוהגים בבקר ובצאן, במרבה ובמעט; וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות, ואינו נוהג אלא במרבה.

היה קורא בתורה, והגיע זמן המקרא: אם פנו לבו יצא, ואם לאו לא יצא. בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב, ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד; בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם.

לפני הלימוד יש לומר: יהי רצון שיהא לימוד זה לעילוי נשמתו הטהורה של ר' ישר בן ציון בן שפרה ובזכות לימוד זה תעלה נשמתו מהיכל להיכל ונזכה שיהיה הוא מליץ יושר עלי שאזכה לבריאות איתנה ופרנסה בריווה (ו.... אפשר לפרט כאן בקשות אישיות) אמן ואמן.

תהילים לפי ראשי תיבות: ישר בן ציון זצ"ל

ידִּדְךָ עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הַבִּינִי וְאֶלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ: יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְּרֶךָ יִחְלְתִי: יְדַעְתִּי אֲדֹנָי כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֶמּוּנָה עֲנִיתִנִּי: יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחֲמִנִי כְּאִמְרַתְךָ לְעַבְדְּךָ: יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרַתְךָ שִׁעֲשִׂעִי: יְבֹשׂוּ יָדַי כִּי שָׁקַר עֲוֹנוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ: יָשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וַיְדַעִי עֲדֹתֶיךָ: יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

שרִים רַדְפוּנִי חַסֵּם וּמַדְבְּרֶךָ פַּחַד לְבִי: שֶׁשׁ אֲנֹכִי עַל אִמְרַתְךָ כְּמוֹצֵא שֶׁלֹּךְ רַב: שָׁקַר שְׁנֵאתִי וְאֶתְעַבֵּה וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: שְׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפָּטֶיךָ צָדֵקְךָ: שְׁלוֹם רַב לְאַחֲבִי תוֹרַתְךָ וְאִין לְמוֹ מַכְשׁוֹל: שִׁבְרַתִּי לִישׁוּעַתְךָ אֲדֹנָי וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי: שְׁמֵרָה נַפְשִׁי עֲדֹתֶיךָ וְאַהֲבֵם מְאֹד: שְׁמַרְתִּי פִקּוּדֶיךָ וְעֲדֹתֶיךָ כִּי כָל דְרָכֶי נִגְדָּךְ:

ראֵה עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: רִיבָה רִיבֵי וּגְאֻלֵּנִי לְאִמְרַתְךָ חַיִּי: רְחוֹק מִרְשָׁעִים יְשׁוּעָה כִּי חֻקֶיךָ לֹא דָרְשׁוּ: רַחֲמֶיךָ רַבִּים אֲדֹנָי כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיִּי: רַבִּים רַדְפֵי וְצָרִי מִעֲדוּתֶיךָ לֹא נְטִיתִי: רְאִיתִי בְגָדִים וְאֶתְקוּטָטָה אֲשֶׁר אִמְרַתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: רָאֵה כִּי פִקּוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי אֲדֹנָי כְּחֶסֶדְךָ חַיִּי: רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֶמֶת וְלַעֲלוֹם כָּל מִשְׁפָּט צָדֵקְךָ: בְּמָה יִזְכֶּה נַעַר אֶת אֲרֹחוֹ לְשִׁמּוֹר כְּדַבְּרֶךָ:

בכָּל לְבִי דָרְשֵׁתִיךָ אֵל תִּשְׁגַּנִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ: בְּלִבִּי צַפְנִיתִי אִמְרַתְךָ לְמַעַן לֹא אֲחַטָּא לָךְ: בְּרוּךְ אַתָּה אֲדֹנָי לְמַדְנֵי חֻקֶיךָ: בִּשְׁפָתַי סִפְרַתִּי כֹל מִשְׁפָּטֶיךָ פִּיךָ: בְּדָרְךָ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי כַּעַל כָּל הַיּוֹם: בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאֶבְיטָה אֲרַחֲתֶיךָ: בְּחֻקֶיךָ אֲשַׁעֲשַׁע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ:

נר לְרַגְלֵי דְבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי: נִשְׁבַּעְתִּי וְאֶקְיָמָה לְשִׁמּוֹר מִשְׁפָּטֶיךָ צָדֵקְךָ: נַעֲנִיתִי עַד מְאֹד אֲדֹנָי חַיִּי כְּדַבְּרֶךָ: נִדְבּוֹת פִּי רָצָה נָא אֲדֹנָי וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנֵי: נִפְשִׁי בְכַפִּי תִמְדֵּי וְתוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: נִתְנַנּוּ רַשָׁעִים פֹּחַ לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תַעֲיִתִי: נְחַלְתִּי עֲדוּתֶיךָ לַעֲלוֹם כִּי שִׁשׁוֹן לְבִי הֵמָּה: נְטִיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת חֻקֶיךָ לַעֲלוֹם עֵקֶב:

צדִּיק אַתָּה אֲדֹנָי וְנִשֵּׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: צִוִּית צָדֵק עֲדֹתֶיךָ וְאֶמּוּנָה מְאֹד: צַמֵּתְתִנִּי קִנְיָתִי כִּי שָׁכַחוּ דְבָרֶיךָ צָרִי: צְרוּפָה אִמְרַתְךָ מְאֹד וְעַבְדְּךָ אֶהְבֵּה: צַעִיר אֲנֹכִי וְנִבְּזָה פִקּוּדֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: צִדְקַתְךָ צָדֵק לַעֲלוֹם וְתוֹרַתְךָ אֶמֶת: צַר וּמְצוֹק מִצְאוּנִי מִצְוֹתֶיךָ שִׁעֲשִׂעִי: צָדֵק עֲדוּתֶיךָ לַעֲלוֹם הַבִּינִי וְאַחִיָּה:

ידִּדְךָ עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הַבִּינִי וְאֶלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ: יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְּרֶךָ יִחְלְתִי: יְדַעְתִּי אֲדֹנָי כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֶמּוּנָה עֲנִיתִנִּי: יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחֲמִנִי כְּאִמְרַתְךָ לְעַבְדְּךָ: יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרַתְךָ שִׁעֲשִׂעִי: יְבֹשׂוּ יָדַי כִּי שָׁקַר עֲוֹנוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ: יָשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ וַיְדַעִי עֲדֹתֶיךָ: יְהִי לְבִי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

יבְאֵנִי חֶסֶדְךָ אֲדֹנָי תִּשׁוּעַתְךָ כְּאִמְרַתְךָ: וְאַעֲנֶה חֲרָפִי דָבָר כִּי כִטְחַתִּי וּבְדַבְּרֶךָ: וְאֵל תִּצַּל מִפִּי דָבָר אֶמֶת עַד מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלְתִי: וְאֲשַׁמְרָה תוֹרַתְךָ תְּמִיד לַעֲלוֹם וְעַד: וְאֶתְהַלַּכְה בְּרַחֲבָה כִּי פִקּוּדֶיךָ דָרְשִׁיתִי: וְאֶדְבַּרָה בְּעֲדֹתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: וְאֲשַׁעֲשַׁע בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: וְאֲשָׂא כִּפִּי אֵל מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי וְאֲשִׁיחָה בְּחֻקֶיךָ:

נר לְרַגְלֵי דְבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי: נִשְׁבַּעְתִּי וְאֶקְיָמָה לְשִׁמּוֹר מִשְׁפָּטֶיךָ צָדֵקְךָ: נַעֲנִיתִי עַד מְאֹד אֲדֹנָי חַיִּי כְּדַבְּרֶךָ: נִדְבּוֹת פִּי רָצָה נָא אֲדֹנָי וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנֵי: נִפְשִׁי בְכַפִּי תִמְדֵּי וְתוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: נִתְנַנּוּ רַשָׁעִים פֹּחַ לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תַעֲיִתִי: נְחַלְתִּי עֲדוּתֶיךָ לַעֲלוֹם כִּי שִׁשׁוֹן לְבִי הֵמָּה: נְטִיתִי לְבִי לַעֲשׂוֹת חֻקֶיךָ לַעֲלוֹם עֵקֶב: